

A zsidók és az adventisták közötti párhuzam

**Idézet Robert J. Wieland: „Az 1888-as üzenet” című könyvéből,
(1997), 16. oldaltól**

Az összehasonlítás aközött, ahogyan mi elvetettük az 1888-as üzenetet, és ahogyan a zsidók elvetették Krisztust, nem túlzott. Az 1888-as konferencia idejétől fogva, és az azt követő években Ellen White láthatóan sokat foglalkozott írásaiban azzal a gondolattal, hogy mi újra eljátsszuk az egykori zsidóság hitetlenségének tragédiáját:

„Amikor Isten Lelke keresztülvezetett gondolatban a zsidó nemzet történelmében, láttam, hogy hol botlottak meg, mivel nem jártak a világosságban. Gondolataim ekkor arra irányítottak, hogy lássam: hová jutunk mi is mint nép, ha visszautasítjuk azt a világosságot, melyet Isten adni akarna számunkra... Bár szemük van, mégsem látnak, bár fülük van, mégsem hallanak... Nos, testvéreim, a világosság eljutott hozzánk és mi azok között akarunk lenni, akik megragadják azt... Látom veszedelmeteket és figyelmeztetni akarok benneteket... Ha a prédikátorok nem fogadják el a világosságot [magáról az 1888-as konferenciáról szólt ekkor], akkor a népnek akarok egy lehetőséget kínálni, talán ők elfogadják... Éppúgy, mint a zsidó nemzet esetében...” (9. sz. kézirat, 1888. október 24-ei beszédéből idézi A. V. Olson: Through crisis to victory, 292. l.)

Nyolc nappal később megismétli Ellen White ezt a témát:

„Amikor a zsidók megtették az első lépést Krisztus elvetésében, veszedelmes lépést tettek. Amikor később összegyűltek az egyértelmű bizonyosságok arról, hogy a Názáreti Jézus a Messiás, már túl büszkék voltak ahhoz, hogy elismerjék tévedésüket... Éppúgy, mint egykor a zsidók, ők (a testvérek) is magától értetődőnek veszik, hogy ők minden igazsággal rendelkeznek, és egyfajta lenézést éreznek mindenki iránt, akik azt feltételeznék, hogy az övékénél pontosabb eszméik vannak arról, mi az igazság. Bármennyi egyértelmű bizonyosságot tárnak eléjük, ők eleve elhatározzák, hogy nekik egy szalmaszálnyi sem fog nyomni a latban, és kijelentik másoknak is, hogy az a tan nem igaz. És azután, amikor már világosságnak látják ők is, amit oly egyértelműen, messzemenőig

elítéltek, túl büszkék ahhoz, hogy kimondják: „hibáztam”. Inkább továbbra is csak ápolják a kételyt és a hitetlenséget, mert túl büszkék ahhoz, hogy elismerjék korábbi meggyőződésük téves voltát.

Nem bölcs dolog, hogy e fiatalemberek egyike (Jones vagy Waggoner) döntésre kötelezze el magát ezen az összejöveten, ahol inkább az ellenállás, mint az alapos megvizsgálás a jellemző.” (95. sz. kézirat, 1888., az 1888. november 1-jei beszédből, Olson i. m. 300-301. 1.)

Az „éppúgy, mint a zsidók” hasonlatot 1890-től fogva már a népre is alkalmazza Ellen White:

„Azok, akikre Krisztus nagy világosságot bízott, akiket körülvelt értékes lehetőségekkel, veszélyben vannak, ha nem járnak a világosságban, mivel tele vannak a saját véleményükre vonatkozó büszkeséggel és önfelmagasztalással, mint voltak valamikor a zsidók.” (Review and Héráid, 1890. február 4.),

Nem volna szabad kibúvót találnunk és kapaszkodókat keresnünk kételyeink számára a világossággal szemben, amelyet Isten küldött számunkra. Amikor olyan tantétel kerül szemed elé, amelyet nem értesz, járulj térdeiden Isten elé, hogy megértsd, mi az igazság, és ne találtassál olyannak, mint a zsidók, akik Isten ellen harcoltak...

Csaknem két éve sürgetjük a népet, hogy jöjjön és fogadja el a Krisztus igazságára vonatkozó világosságot és igazságot, és ők nem tudják, vajon jöjjenek-e és megragadják-e ezt a drága igazságot, vagy sem.” (Uo. 1890. március 11.) „Meddig tartják még távol magukat a mű élén lévők Isten üzenetétől?” (Uo. 1890. március 18.)